

сте изкарали — здраве му кажи! Срещу нашия магазинъ е бутката, дето е портрета... Ще се изпребиятъ женитѣ да видятъ...

Самокосовъ. Радвамъ се.

Гановъ. Че като гледахме съ съдружника си — рекохме си: да рачишъ, да се съгласишъ, подъ този портретъ да туримъ реклама и за нашето масло.

Самокосовъ. (засмѣнь) Ха, тъй ли?

Гановъ. Ама знаете ли, че нашето масло е по-хубаво и отъ всѣкакво: Слио, Оливия, Пеликанъ, Вега...

Зановъ. (пресича го) Увѣряваме ви: ще донесемъ едно стъкло. Направете си салата — сѣщински зехтинъ. И по-хубаво отъ зехтинъ... Хубаво, а по цена биемъ всички. увѣряваме ви.

Самокосовъ. (гледа мълчаливо и едва се въздържа, да прихне).

Гановъ. Защо мълчите?

Самокосовъ. Защото не сте разбрали онова, което събира хората при бутката. Моето не е реклама... Моето е единъ апелъ. Това е повикъ на една наболѣла душа, че съмъ пренебрегнатъ. Азъ съмъ художникъ, а не търговецъ.

(Гановъ и Зановъ го гледатъ въ недоумение).

Гановъ. Вие сте ученъ човѣкъ, но ако гледате така. ще гладувате. Рекламата е душа на всичко. И това дето сте сторили е похвално. А най-похвалното е, че ви е дошло иа умъ такава реклама.

Самокосовъ. (отегченъ) Е, та какво?

Зановъ. Като ученъ човѣкъ, научете ни какъ да си направимъ рекламата... Да ни я